

Brane Mozetič

Padalci

Leživa nekje na vzpetini in sva tiho. Spodaj pod nama hrumi mesto, vse neštete luči uničujejo noč, razsvetljujejo nebo, da je težko brodirati po njem in iskati nove sanje. Drživa se za roke. Po žepih se nama valja denar, kakih dva tisoč mark mora imeti vsak, če nisi ti malo hitreje grabil. Poslušam tvoje dihanje in se sprašujem, le na kaj misliš. Dvigneš roko, jo pomikaš sem ter tja, se ustaviš, rečeš: Poglej tisto zvezdo, ali misliš, da je na njej življenje?

- Ni ga tam - ne tu.

- Ampak mogoče je tam vse drugače, mogoče se tam kaj dogaja.

- Ne more bit drugače, vedno je enako, vsako jutro, vsak dan.

- Zakaj ne moreš bit vsaj malo vesel, ko imava denar. Lahko bi kaj spremenila, se odpeljala na morje, si kupila cunje, odšla na večerjo, si našla kakega tipa ...

- Ničesar ne bova spremenila, ti boš ostal isti in jaz bom ostal isti in vsak poskus je brez smisla.

Sprašujem se, ali se ti morda že mota po glavi, da bi zgrabil kamen ali karkoli že, mogoče nož iz žepa, me mahnil, pobral še moj denar in izginil. Tako bi si lahko več privoščil. Že res, da sva šla skupaj v akcijo, ampak ideja je bila tvoja, ti si vedel za starega, ti si ga poklical, da smo se dobili na vrtu nekega lokala. Verjetno si bil tudi ti tisti, ki si ga bolj privlačil, da je kar šklepetal z zobmi in so se mu roke potile. Neučakan je bil. In jaz sem bil zopet počasen s svojim sokom, kot vedno. Še vozil je nekam hitro, tja proti svojemu urejenemu stanovanju pedra v zrelih letih, ki je kot iz škatlice. Nekje spodaj pod robci v predalu so slike bivših ljubčkov, ali le za noč, dve, ki jih je izprosil, morda celo plačal, da jih kdaj pa kdaj zasanjano opazuje, drugič pa razvrsti po mizi pred svojimi prijatelji. Nisi se slabo odrezal, kljub njegovemu videzu, kot se verjetno nikoli, kadar gre za hiter seks z neznancem. Klečal sem tam pred njim, da si je polnil usta, in te gledal. Mišice so se ti napenjale, mižal si, glavo si obrnil vznak, butal vanj, dokler se nisi začel nasmihati. To je bil tvoj znak, da ti je prišlo. Stari je hropel, čakal, da dobi še kaj v usta, pa sem ga odrinil, da se je zvrnil po tleh, zgrabil precej težek pepelnik in ga z njim udaril po prsih.

- Kje je denar? In ne se dret!

Kar izbuljil je oči ter takoj prestrašeno pokazal proti hladilniku.

- Zadaj, zadaj, je jecljal.

Stopil si tja, stegnil roko v odprtino med hladilnikom in steno, dolgo tipal nekje znotraj, zadaj, dokler nisi privlekel ven neke kuverte, jo odprl ter stresel vsebino po tleh. Bile so marke. Kar nekaj. Zdaj si izvlekel nož, sam pa sem že udaril starega po glavi. Izpustil sem pepelnik, tvoj nož pa je opravil vse drugo. Pogledal si me, se nagnil čisto blizu, rekel: Daj lubčka!

Dotaknil si se mojih ustnic, kot vedno, v najbolj nepričakovanem trenutku.

- A me maš kaj rad?

Gledal si me, kot da bi ti odgovor ne vem kaj pomenil, kot da brez njega, tistega pravega, ne boš mogel nadaljevati.

- Včasih, sem rekel avtomatično.

Še enkrat si me poljubil, potem sva pobasala denar v žepe, zabrisala sledi in odšla. Ali naju je kdo videl? Kot da nama je bilo vseeno. Zaklenila sva za sabo, za vsak primer, ključe pa vrgla v bližnjo reko. Gotovo bo minilo kar precej dni, da se bo tipova odsotnost komu zazdela sumljiva. Morda jih bo privabil šele smrad ...

- Ko sem te tam gledal, kako si fukal, sem se vprašal ...

- Ne bi govoril o tem! ... Vedno več zvezd se vidi. Mogoče bo pa kak utrinek. Lahko bi si zaželel, da se T. vrne, da pove, da ni mislil resno, da me ima še vedno rad ... Ali pa, da pokliče P. in me povabi k sebi. Saj je rekel, da še razmišlja, za koga bi se odločil, za onega ali zame.

Molčim, nesmiselne so te zgodbe. Rahlo se obrnem in naslonim glavo na tvojo ramo. Zakaj vsa ta grenkoba, kadar sem s tabo. Zakaj mi gre vselej na jok. Prvo je bilo, da sem te pobral na cesti. Ta tvoj hitri seks z neznancem. Meni tako prazen.

- Zakaj pravzaprav tako malokrat seksava?

- A ti bi kar naprej? Saj imaš koga za to!

- Potem pa me pusti že enkrat na miru! Pober ta denar in zgini, za vedno!

- Kar tako se me pa ne boš znebil ... Sploh pa, kaj si tako težek!

Sedim pri mizi in te čakam. Gostje že odhajajo, pozno je. Končno le prideš, ampak z nekom drugim. Samo pozdraviš me in sedeš z njim nekam drugam. Ne morem verjeti svojim očem. Srce mi razbija, roke se mi tresejo, ti pa se smejiš in kot da ni nič. Rad bi vstal, odšel, pa ne morem.

- Na bruhanje mi gre od vseh teh tvojih štorij!

- Kakšnih štorij?

- O vseh teh tipih in še tistih, za katere sploh vem ne.

- Potem pa bruhaj.

Še kar naprej ležiš in z roko potuješ med zvezdami. Počasi, kot da jih loviš. Všeč

si mi v tem polmraku. Božam te po lasih. Vem, da nima smisla kaj pričakovati. Skoraj nemogoče je, da bi ti poleg mene vstal ali da bi bil trd dovolj časa. Če pa že, ti gotovo ne bi prišlo. Pa tudi če bi ti. Še en prazen seks, ko se ne bi počutil zelenega, ko se ne bi počutil ljubljenegega. Ker ne razumem, da sta to zate povsem različni, ločeni stvari, tako rekoč nezdružljivi.

- Zakaj si tiho?

- Poslušam.

- Kaj poslušáš?

- Poslušam, kako teče čas, in sem vse bolj sam.

- Saj sem zraven tebe.

- Ti si čisto drug, zraven mene pa je nekdo, ki sem si ga izmislil.

- Kaj bluziš? Na koga spet misliš, na tistega L., ki ga bom ubil, prvič, ko ga spet vidim. Nima kaj imet s tabo!

Pustim ga, da govori, saj je tako ali tako brez zveze. Gledam vse tisto grmovje okoli, ki naju skriva. In ta topla noč, ko bi se lahko ljubila. Pa je nemogoče.

Sedim na njegovi beli postelji, v bolnici. In me je strah, strah, da bo kar odšel, da bo nekega dne, ko bom prišel na obisk, njegova postelja prazna in mi bodo povedali, da je kar zaspal, da ni stokal, ni kričal od bolečin, ni klical vseh mogočih imen, ampak mirno zaspal. Bled je, suh, roke se mu tresejo, pa vendar se ne da. Kar naprej naklada o svojih ljubeznih, ki jih ni blizu, ki ne pridejo, ki še zdaleč ne mislijo nanj. Potem se nagne k meni in mi šepeta, kako dobrega strežnika je videl zjutraj, kako mu je potem stal, kako ga bo poskusil zapечат itd. Jaz pa kimam in ne vem, ali naj se obrnem in grem, ali naj spet pridem poslušat to tvezenje, ali naj ga sam pokončam, da bo enkrat konec, res konec. Gladim ga po roki in si umišljam, da me ima mogoče vseeno rad, kot da ne razumem, da je to povsem nemogoče, da nima rad niti sebe, kaj šele koga drugega, da me le rabi, da ga poslušam, da skrbim zanj, da lahko računa name ...

- Najraje bi te ubil.

- Zakaj?

- Ker me boli ... ker se trpinčim s tabo ...

- Saj ne bi mogel.

- Verjetno res ne.

Nekoč se odločiva, da si koga pripeljeva. Odpraviva se v grmovje in opazujeva postave. Kdaj pa kdaj za koga vprašáš, ali se zdi tudi meni lep, nekako neodločno. Rečem, da je mogoče skoraj vseeno, vendar nočeš razumeti. Približa se neki fant in vpraša za ogenj. Ti kar zažariš. Začneš govoriti in se ne ustaviš. Sam pa stegnem roko, potujem po njegovem hrbtu, ga božam po vratu.

- Pojdiva k njemu, mu rečeš ter pomigneš proti meni.

Zdi se mi čudno, malce me zaskeli. Ko pridemo v hišo, me porineš proti kuhinji.

- Tu bodi, saj ne bo dolgo trajalo.
- Kako, menda bomo vsi trije skupaj.
- Misli si, zakaj pa si nisi nobenega našel!

Zapreš vrata in izgineš z njim v spalnico. Lahko bi si bil mislil. Pogledam na uro. Ugasim luč, sedem, si prižgem cigareto. Predstavljam si tvoje kretnje, besede. Nekje zunaj se derejo mački. Zrak je zatohel, pritiska. Zdaj ga slačiš, počasi, a neučakano. Igra se meša z neštetimi svetovi, ki so mi znani, ki bi jih z dlanjo zdrobil v nič. Zazdi se mi pravi trenutek, vstanem, odprem predal, vzamem velik kuhinjski nož, previdno odprem vrata, premišljeno, svečano se približujem spalnici, primem za kljuko, tiho odpiram, da v poltemi zagledam vajini prepleteni telesi, notri sem, zakričim, zamahnem proti njegovi nogi, enkrat, dvakrat, da zatuli, da se pokaže kri, ti pa kar strmiš, ne dojemaš, ko oni že skoči pokonci, grabi cunje, išče izhod, izhod iz te ljubezni, tega seksa, kot da bi bilo to mogoče, odleti ven, ga slišim, da se pridruži mačkom, tam doli v noči. Nož vržem daleč stran, zamahnem z roko in te udarim po licu, da se zdramiš, tako smešen, gol, na pol sede na postelji, z nekakšnimi temnimi fleki. Zdaj se obrnem, stopim v kuhinjo, sedem v temo, si prižgem cigareto. Dolgo te ni, potem se privlečeš, stopiš predme, rečeš: Zakaj si to naredil?

- Zakaj si ti?
- Ker je bil lep in mlad, pa poglej sebe!
- Kaj pa jaz?
- Ti bi samo motil!
- Potem pojdi za njim in se ne vračaj. Ne bom te pogrešal, komaj čakam, da enkrat odideš.

Stojiš in se ne ganeš. Kadiš, živčen si, z roko udariš v omaro, še enkrat, še enkrat. To je vse. Ponoči se prebudiš in se stisneš k meni. Ima me, da bi te odrinil, da bi te zbrcal na tla, pa te samo objamem.

- Zebe me, pejd, greva!
- Kam?
- Kamorkoli, samo stran od tod.
- Tudi drugje te bo zeblo.
- Vseeno! Greva!

Dvigneš se, jaz pa kar ležim. Zlovešč je ta tvoj hlad.

- Kaj pa, če ti enostavno dam denar in greš sam.
- Ne razumem ... Skupaj bova šla.

Ali res ne razume ... ali se samo dela. Prime me za roko in me vleče.

- Daj no, vstan!

Stopiva navzdol po hribu, v osvetljeno mesto, med nekakšne ljudi, ki se valijo po ulicah in iščejo poživitve. Temni so, tudi ko se smejiyo. In ti se trudiš, da bi jim bil enak. Kar pomešaš se. Čas se vleče. Sesti hočeš v neki lokal, da potem tam srkava pivo, tiha, ko kar naprej obračaš glavo, opazuješ naokrog, kje bi našel kakega znanca, ali rešitev - katero? Naprej se napotiva, v noč, zdaj te nese proti parku, pa ne, da bi

bila sama, ampak da bi švigal z očmi, se predal tresavici pričakovanj. Vedno se spomnim na nož, ko vidim tipe za drevesi. Nočeš še domov. Gledam nekam gor.

- Rad bi šel gor, na tisto stolpnico, rečem.

- Kaj bova tam?

- Rad bi imel vse pod sabo, kot na dlani.

To bi te moralo pritegniti. Pogledam te in te poljubim. Naredim se čisto majhnega, ubogljivega v tvojih rokah.

Vzpenjava se hitro, dvigalo kar leti. Potem se po lestvi prikradeva še više, toda vse je zaprto. Slečem jakno, si jo ovijem okoli roke ter močno udarim v šipo. Pomagaš mi delati odprtino večjo, toliko, da prideva ven. Tudi tu zrak pritiska k tlom. Greva do roba ter sedeva na zid. Ne smem gledati dol, ker me je groza.

- Poglej tja daleč, tiste luči, ali pa so že zvezde, in gor, kjer jih je ogromno, da se ne da prešteti.

- Kaj bova zdaj ...? vprašaš.

- Skočila.

Močno mi stisneš roko in nič ne rečeš. Kot da se je vse ustavilo. Mogoče ti šviga po glavi, da bi me porinil. Vseeno, povsem vseeno mi je, samo da začutim, kako param zrak, kako se spuščam, dolgo, dolgo, za vselej. Mojo roko dvigneš, jo približaš k ustnicam in poljubiš. Potem me objameš: Si pripravljen?

- Ja.

Čutim, da se odrineš z mano, da si v zraku z mano.